నటించాను!

— పాలకోడేటి సత్యనారాయణరావు

అతన్ని నేనూ చూస్తున్నాను, గమనిస్తూనే ఉన్నాను — రోజూ నాకేసి అదోలా, ఏదోపోగొట్టుకొన్న వాడిలాగా, ఏదో దొరకక ఇబ్బంది పడుతున్న వాడిలాగ చూస్తుంటాడు—నాకు తెలుసు, అతను నాలో ఏం వెతుకుతున్నాడో !

— పిచ్చివాడు — అతనికి తెలీదు. అతను నాలో వెతుకుతున్నదేదో అది ఎన్నాళ్లక్రితమో చచ్చిపోయింది, కాదు, బలవంతంగా చంపేసారు. ఒకరు, ఇద్దరూకాదు, మూకఉమ్మడిగా చేసిన హత్య అది.

పద్మవ్యూహంలో అభిమన్యుడి చావు గుర్తుకొస్తోంది న్నాకు !

నిజమే !—

బతికిఉన్న రోజుల్లో ఎంత హాయిగా అభిమన్యుడి తండ్రిలాగ బతికాను. అర్జునుడిలాగ సవ్యసాచిలా సంపాదించాను. రెండు చేతులా సంపాదించాను. సంపాదించిందెంతో తెలీనంతగ, లెక్కలేనంతగా !—

ఈ రోజుల్లో వెనక్కితిరిగి చూసుకొంటుంటే ఏంమిగిలింది ?— ధనమా ? ఆకాంక్ష ??—ఏదీలేదు.

సంపాదించింది సంపాదిస్తోంటే, రెండో చేతికి సైతం తెలీకుండా ఖర్చు చేశాను — ఖర్చంటే ఖర్చుకాదది, డబ్బనేది ఎవరికైనా ఉంటే ఎలా సద్వినియోగ పరచవచ్చునో నన్నుచూస్తే ఆ క్షణంలో తెలిసేది—

సరోజ అనేది — 'మీ కసలు లోకజ్ఞానం లేదండీ ! ఈరోజు ఇలా ఖర్చుచేసేస్తే, రేపనేరోజు మనకోటి ఉందనేది గుర్తుకొస్తే భయంవేయటంలేదుటండీ—'

సరోజ అమాయకురాలు.

ఈరోజు గడిస్తేగదా రేపు !

ఈరోజు సంతృప్తిగా గడుపుకోగలిగితే, రేపటిలో అసంతృప్తి ఎందుకు ఉంటుంది?—ఏదిఏమైనా మనిషి దృక్పథంలో ఉంటుంది.

అదే అనేవాణ్ణి నేను సరోజతో — "పుట్టినరోజు ఇంత సిరిసంపదలతో పుట్టామా సరోజా! పోయే సరికి ఇవన్నీకూడా వచ్చేనా?—"

"మీకింత వేదాంత జ్ఞానంకూడ ఉందని నాకిన్నాళ్లూ తెలీదు"అనేసి, కొంచెం నవ్వేసి, ఊరుకుండి పోయేది సరోజ.

నాకుతెలుసు—సరోజ అలా పైకి అంటుందేకానీ, నిజానికి అలా అనే మనస్తత్వం కాదు

మజాగా, హుషారుగా, కసిగా యవ్వనాన్ని జుర్రుకోండి!

కసిగా దూకవలసి వచ్చినప్పుడు చప్పబడిపోయి ఊరుకుంటారా? మీ కోసం కాసుకున్న యవ్వనాన్ని జుర్రుకోండి. మీరు మాత్రం ఎందుకు వదులుకోవాలి? వేలునొక్కితే చాలు వెండి పూత గల మెరిసే బిళ్ళలు. నేటి టానిక్ రసగుళికలు. కాలం చేజారినా, మీరు బేజారు కాకండి. ఎడతెరిపి లేకుండా, శక్తితో, నిండుగా యవ్వనంతో కులకండి.

శక్తివంతమైన జీవనానికి

ఒకాసా

హార్మో-ఫార్మా లిమిటెడ్

లండన్-బెర్లిన్ వారి ఉత్పత్తి

(పురుషుల కోసం వెండి పూత గల బిళ్ళలు)

పేరొన్నికగన్న అన్ని మందుల దుకాణాలలోనూ దొరుకుతుంది.

OKASA CO.PVT.LTD.,12K Gunbow Street, P. B. No. 396 Bombay-400001

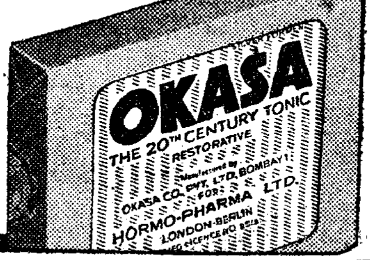

VOLTAS

సుఖ శీతల జీవితానికి...

వోల్టాస్ నుంచి-చల్లబరచుటలో నం.1

అనుమతిపొందిన వోల్టాస్ డీలర్ వద్ద లభించుచున్నది

మెస్సర్స్: శ్రీ భాస్కర ఆటో ఏజన్సీస్,

సుభాష్ రోడ్డు, కాకినాడ- 533001.

Phone No. 4112.

CMV-77-152-TEL

న టిం చ ను !

తనది. కానీ ఆడతనం—ఏంచేస్తుంది?— అలా అప్పుడప్పుడు అంటుందే కానీ సరోజ నా అర్ధాంగి. నేనేంచేసినా ఆమోదిస్తుంది— ఆ మాటా ఒకసారి తనే అనేసింది—'ఆడదాన్ని. కట్టుకొన్న భార్యను. మీరూ సుఖపడక, నన్నూ సుఖపడనివ్వక, ఎందుకింతగా సంపాదించటం?—మీరే ఆలోచించండి. ఈ రోజు మీకూ నాకూ ఏంతక్కువ? అయినా ఇద్దరిలో ఏ ఒక్కరిలోనైనా సంతృప్తిగా బతుకుతున్నామనేది ఉందా? మీరే చెప్పండి—'

ఆ రోజున ఆలోచించాను. ఔను—సరోజ అంటున్నదాంట్లో అక్షరం అబద్ధం లేదు. ఇద్దరమూ ఒకగూటి పక్షులుగా బతుకుతున్నాము. అంతేగానీ ఇద్దరిలోనూ ఆ తృప్తి మిగిలి ఉందా అనేది సంశయాత్మకమే!—ఇంత సంపాదించి ఏంచేసుకోను?!

ఆలోచనలన్నీ ఒకతాటిమీదకు నడిపించి, చివరకు మనిషిగా నేను చేరుకోవాల్సిన గమ్యం ఆ తర్వాత చేరుకొన్నాను.

వెంటనే అందరితోనూ చెప్పేశా "ఇకమీదట ఆదివారంపని చేయను: సాయంత్రం అయిదు తర్వాత పనిచేయను. ఔట్‌డోర్‌లో అయితే పది రోజుల పనికి రెండు రోజులు సెలవు—'

అందరూ విన్నారు—అవసరం వాళ్లది. ఎవరికోసం వింటారు? నాబొమ్మ కనపడితే చాలు, ఆంధ్రదేశంలో అన్నిచోట్లా ఆసినిమా వందరోజులు ఆడాల్సిందే!— ప్రేక్షకులంతా అభిమానధనంతో నన్ను ముంచేస్తున్నారు— వాళ్ల అభిమానంతోనే ఆడుతున్న సినిమాలన్నీ అన్నేసి రోజులు 'దిగ్విజయంగా ప్రదర్శించబడుతున్నాయి' అంతేగానీ—

ఇక్కడ ఆడేవి సినిమాలా?

వీటిలో ఓ కథా, కాకరకాయా?!

—ఓ సంగీతమా, ఓ సాహిత్యమా??—

వీటిలో ఏ ఒక్కటి ఉన్నా, అన్ని కలిసి కట్టుగా ఉన్నా కానీ ఆడని సినిమా, నా బొమ్మతో వచ్చేసరికి, ఆంధ్ర ప్రజానీకానికి అదేం మాయ కమ్ముతుందో గానీ, ఆ సినిమా శతదినోత్సవాలూ, రజతోత్సవాలు...అంతే!—

అంతటి కథానాయకుడిని నేను. ఆ రోజున నిర్ణయించుకోవటం మంచికి జరిగిందో, చెడుకే జరిగిందో కానీ నేను నా ఇంటికి దగ్గరయినా—ఇంట్లో ఉంటే ఇంత హాయి, ఇంతటి ప్రశాంతత ఉంటాయని నా కిన్నేళ్లూ తెలీదు.

ఆర్క్‌లైట్లు, కెమేరాలకు దూరంగా —

ధర్మపథం

బులుసు వేంకటరమణయ్య

ముక్తుడు - మూర్ధాభిషిక్తుడు

వేషాన్నిబట్టి చూస్తేనే – అతను ప్రభువో, సామాన్యుడో తెలుస్తుంది. పూర్వకాలపు రాజులు పెద్ద పట్టుతలపాగా, పొడవైన – విలువైన అంగీ, నడుమును వ్రేలాడే నిశిత ఖడ్గమూ ధరించి ఠీవిని సూచించే మీసాలతో గంభీరంగా వుండేవారు. అట్టి వేషం గలవారు రాజు అని అనిపించుకునేవారు. కాని అంత మాత్రంచేత మూర్ధాభిషిక్తుడని అతనిని నిర్ణయించరు. 'నేను రాజును' అని అతడు అనుకున్నా లాభం లేదు.

తాను రాజునని అనిపించుకోవాలంటే శత్రువులను సంహరించాలి. భూమండలం అంతటికీ ఆధిపత్యాన్ని సంపాదించాలి. అలా జరిగినప్పుడే అతడు రాజు అనిపించుకుంటాడు. నామమాత్రంచేత రాజునని అనుకోవడం సరికాదు. ఈ విషయాన్నే ఈ శ్లోకం చెప్పతూ ఉంది.

'అకృత్వా శత్రుసంహారం
అగత్వాఖిలభూశ్రియమ్,
రాజాహమితి శబ్దాన్నో
రాజా భవితు మర్హతి'.

ఈ విధంగానే ముక్కు మూసుకుని, ఒక మూల కూచుని తాను ముక్తుడనని అనుకోవడం కూడా చాలా పొరపాటు. రాజు శత్రువులను జయించినట్లు ముక్తుడున్నూ అరిషడ్వర్గాన్ని జయించాలి. నిరతిశయానంద రూపమైన ఆత్మ సామ్రాజ్యాన్ని పొందాలి. అలా చెయ్యలేనప్పుడు వ్యక్తి తాను ముక్తుడనని భావించడం కేవలం భ్రాంతియే కాగలదు.

ప్రభువు సామ్రాజ్యాధిపత్యం వహించినట్లు ముక్తుడున్నూ మోక్ష సామ్రాజ్యాధిపత్యాన్ని వహిస్తాడనే ఉద్దేశంతోనే రాజునకూ, ముక్తునకూ సామ్యాన్ని ఆదిశంకరులు తమ వివేకచూడామణిలో తెలిపి ఉన్నారు.

ముక్తికి అరిషడ్వర్గాన్నీ జయించడం మిక్కిలి ఆవశ్యకం.

కట్, ఆన్, ఆఫ్‌లకు అతీతంగా –

ఇంట్లో ఇంత హాయిగా ఆప్యాయతతో జీవితం పంచుకొనే సరోజతో గడిపితే ఎంత బాగుంటోంది ?

ఇన్నేళ్ళూ నాకెందుకు కలగలేదు ఈ జ్ఞానోదయం ?–

కొన్నాళ్ళు బాగానే గడిచాయి – కానీ ఆ తర్వాతే అర్థమయిపోసాగింది నాకూ, సరోజకూ –

కష్టపడి చేసేపని తర్వాత విశ్రాంతి కోరుకోవటం తప్పు అన్నసంగతి తెలిసి వచ్చేసరికి పరిస్థితి చేయిదాటిపోసాగింది.

పరిశ్రమ నా చేతిలోంచి జారిపోయింది.

ఇంతకాలమూ నా వెంట తిరిగిన చిత్ర పరిశ్రమ, చిత్రంగా మారిపోయింది – ఇపుడు నేను దానివెంట తిరిగినా అది నాకేసి తిరగటం మానేసింది.

ఆ ఆర్క్ లైట్లకూ, కెమెరాలకూ, షాట్‌కూ, షూట్‌కూ దూరంగా బతకలేక పోయాను చాలా రోజులు ఆ స్టుడియోలలో అటూ ఇటూ తిరిగి వచ్చేసేవాడిని. నా రాక కూడ వాళ్లకు ఇబ్బంది అవుతోందన్న సంగతి గమనించి అదీ మానేసాను.

తెరమీద ఎన్నిరకాల వేషాలు వేసినా అవన్నీ జీవితంలో వెయ్యకూడనివీ వెయ్యలేనివీ అయిపోయాయి.

తెరమీద ఎన్నిరకాల పనులు క్షణాలమీద చేసేయగలిగినా, వాటిల్లో ఏ ఒకటీ నిజ జీవితంలో చేయలేకపోవటం నా దౌర్భాగ్యం –

తెరమీద ఏ పని ఎలా చేయాలో నిర్దేశించే వాళ్ళు అంతమంది ఉండేవారు. ఈ క్షణాల్లో ఏ ఒక్కరూ ఈ పని చెయ్యమని చెప్పరేం ?

ఈ చేతులమీదుగా లక్షల రూపాయలు నాట్యం చేశాయి – అవన్నీ ఏమైపోయాయి? ఏవేలి సందుల్లోంచి వెళ్లిపోయాయి ??

ఈ రోజు ఇలా గడుస్తోందేం ? ఇంత భారంగా ఇంత ఘోరంగా ఇంత నెమ్మదిగా ఎపుడైనా గడిచిందా రోజు ? ఇంతక్రితం ఎపుడూ ఈ స్టూడియోనుంచి ఆ స్టూడియో చేరుకొనేసరికే ఆలస్యం అయిపోయేది. తన కన్నా ముందే పరిగెట్టి వెళ్లిపోయేది కాలం– అదంతా మళ్లీ వెనక్కు రాదేం ? ... ఒక్కసారి... ఒక్కసారి ఒక్కసారి తిరిగి వస్తే...

కూరలు కొనుక్కొని, కాలినడకన ఇంటికి రావాల్సి వస్తుందని ఏ ఒక్క క్షణంలోనైనా అనుకున్నానా ? ఈ రోజున ఇలా గీత అడ్డం తిరిగిపోయింది గనుక ఇలా ఇంతటి గతాన్ని భుజానవేసుకోని, పూలమ్ముకొన్నచోట కట్టె లమ్ముకోలేక ఇలా ఇంకోవూరు వచ్చేసి ...

ఇల్లు చేరుకొన్నాను. నా చేతిలోని సంచీ సరోజ అందుకొంది మౌనంగా – సంచిలోకి చూసింది. సంచిలోంచి కూరగాయలు సరోజను నవ్వుతూ పలుకరించాయి.

ఇంతలో వాకిలిదగ్గర ఎవరిదో అలికిడి అయితే అటు తిరిగాను – ఔను ! అతనే ! నన్ను వెతుక్కుంటూ నావెంట వచ్చేశాడన్న మాట.

అప్రయత్నంగా లేచి నిలబడ్డాను.

ఆ అబ్బాయి నమస్కారంచేసి లోపలకు వచ్చాడు. ప్రతినమస్కారం చేశాను.

"ఏమండీ..."

తెలుసు, అతను ఏం అడగబోతున్నాడో ! నా ముఖం మలినమయిపోయింది. అలవాటు చొప్పున ముఖాన నవ్వు పులుముకొన్నాను.

"ఏమండీ–మీరు ఒప్పుకొంటే ... నాకు తెలుసు మీరు కరుణాకర్ గారని! మీరు ఒప్పుకుంటే మీకు సన్మానం చేద్దామని అనుకొంటున్నాం..."

"కరుణాకర్...?"

"అదేనండి మీరు ఆంధ్ర చిత్ర సీమలో..." ఆగిపోయాడు అతను. కాదు. కాదు, నేను ఆపేసాను. ఆపేసి అన్నాను – "క్షమించండి, మీరు అనుకొంటున్న కరుణాకర్‌ను కాను నేను. ఆయనకూ నాకూ పోలికలున్నాయేమో ! – అయినా మీకు తెలీదేమో, ఆయన చనిపోయి చాలకాలం అయింది."

అతను క్షణంసేపు అవాక్కయిపోయాడు. ఆ తర్వాత ఇంకేం అనాలో అర్థంకాక, అతను బయటకు నడిచాడు.

క్షణంతర్వాత ... నాకు నేనే పెట్టుకొన్న చితిమంట ఆరకుండానే ... నా ఎదురుగా సరోజ. సరోజ కళ్లల్లో నీళ్లు. ఆపుకొంటున్న వెక్కిళ్లు–

నెమ్మదిగా అన్నాను – "నన్ను క్షమించు సరోజా ! జీవితంలో ఆఖరిసారి నటించాను. ఇంకెప్పుడూ నటించను !"

భోరుమన్న సరోజతో మౌనంగా నేనూ ...